

ရန်အောင်

ပြုတ်မွေတဲ့ရွှေ

နှင့်

အခြားဝတ္ထုဆောင်းပါးများ

ဂြိုဟ်မွေတဲ့ ရွှေ

(တကယ့် အဖြစ်အပျက်သည် လုပ်ကြံ၍ ရေးသည် ထက်ပင် ထူးထွေ ဆန်းကြယ်တတ်ကြောင်းကို အောက်ပါ အဖြစ်ထူးက သက်သေခံပေလိမ့်မည်။)

ညနေ ၅ နာရီခန့်ပင် ဖြစ်သော်လည်း ဆောင်းနေနှင့် ပို၍ ဝေးသည့် အညာအရပ်မှာ နေ့တာပို၍ တိုကာ နေဝင်လုနီးပြီ ဖြစ်လေသည်။ ။

ကိုဘိုးထွားသည် သူ၏ ခလောက်ဆွဲ သုံးပင်အိမ်ကလေး၏ အိမ်ရှေ့ကြမ်းပြင်စွန်းတွင် ခြေတွဲလောင်းချ၍ ထိုင်ကာ ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးလိပ်ကို ရှူဖွာရင်း အရှေ့ဘက်ဆီသို့ ငေးမျှော် ကြည့်ရှု၍ နေ၏။ ထိုအခိုက် တဒေါင်ဒေါင်မြည်သည့် ခလောက်သံများ ပေးကာ ကိုစံမင်း၏ နွားအုပ်သည် ကိုဘိုးထွားတို့ အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်၍ သွားလေရာ ကိုဘိုးထွားသည် စိုးရိမ်ပူပန်သည့် မျက်နှာထားသို့ ပြောင်းသွားပြီး “အင်း ... နွားရိုင်းသွင်းချိန်မှာ မတော်တဆ နွားတွေတိုးသွားရင် ခက်ရချည်ရဲ့ ” ဟု ရေရွတ်မြည်တမ်း လိုက်လေသည်။ ။

ထို့နောက် ကိုဘိုးထွားသည် လျင်မြန်စွာ ထိုင်ရာမှ ထကာ စွပ်ကျယ် အင်္ကျီ ပခုံးပြတစ်ထည်ကို တန်းပေါ်မှ ဆွဲလျက် သူက ဗလာကျင်းသော ကိုယ်ကို ဖုံးလွှမ်းဝတ်ဆင်လိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် ဖိနပ်စီးရန်ပင် သတိမရဘဲ ရွာအရှေ့ဖျားဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ်သွား၏။

“ဟဲ့ ... ဘိုးထွား၊ ရေးကြီးသုတ်ပျာနဲ့ ဘယ်ကိုလဲ” ဟု အိမ်နီးချင်း အ

ရိုး နီတာက လှမ်း၍ ပြောသည် ကိုပင် ကိုဘိုးထွားသည် မကြားလို့ ဘဲလား၊ ပြန်ပြောနေရရင် အချိန်ဖင့်နှေးမှာ စိုး၍ လား မပြောတတ်။ ဘာမျှ အဖြေမပေးဘဲ တစိုက်စိုက်နှင့် သွားမြဲသွားလျက်ရှိသည်။

အတန်ကြာလျှင် ကိုဘိုးထွားမှာ ရွာတွင်းမှ ထွက်ခဲ့လျက် ရွာဦးထိပ်တွင် တည်ရှိသည့် ဘုန်းတော်ကြီး ဦးပဏ္ဍဝံသ၏ ကျောင်း ပရဂုဏ်၏ အစပ် တမာပင်ကြီး၏ အောက်တွင် ရပ်တန့်ကာ ကျောင်းဘက်သို့ ငေးမျှော်ကြည့်ရှုနေသည်။

“အင်း ... တော်ပါသေးရဲ့ ကျောင်းမလွတ်သေးဘူး” ကျောင်းပေါ်ကျောင်းအောက်တွင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်နေသည့် ကျောင်းသားက လေးများကို ကြည့်ကာ ကိုဘိုးထွားသည် ညည်းညူလိုက်သည်။ စိုးရိမ်ပူဆွေးခြင်း မြူခိုးတွေဆင်၍ နေဟန်ရှိသော ကိုဘိုးထွား၏ မျက်နှာမှာ လည်း သာယာလင်းထိန်၍ သွားလေသည်။

အတန်ကြာလျှင် ကျောင်းသားကလေးများ လွယ်အိတ်ကလေးတွေ လွယ်၍ လည်းကောင်း၊ လက်တွင် စာအုပ် ကျောက်သင်ပုန်းကို ပိုက်၍ လည်းကောင်း၊ အသီးသီး ထွက်ခွာလာကြလေရာ ကိုဘိုးထွားမှာ မမှီတ်သော မျက်စိဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေကြည့်ရှု၍ နေလေသည်။

သို့သော် ကိုဘိုးထွား သိလိုမြင်လိုသည့် သူကား ရုတ်တရက် မပေါ်လာသဖြင့် ထင့်ခနဲဖြစ်ကာ သူ့အနီးသို့ရောက်လာသည့် ကျောင်းသားက လေးအား “ဟေ့ ... ပေစီ၊ ရန်ကင်းတို့ ကို မလွတ်သေးဘူးလားကွ” ဟု မောကြီးပန်းကြီး မေးလိုက်သည်။

“မနေ့က ကျောင်းမလာလို့ တဲ့ ဗျ၊ ရန်ကင်းရယ်၊ သိန်းမောင်ရယ်၊ ဘုန်းကြီးက ဒဏ်ပေးထားတယ် မပြန်ရသေးဘူး”

ကိုဘိုးထွား၏ မျက်နှာကား ရွာတော့မည့် မိုးလို ညှိုးနွမ်းမည်းမှောင်

၍ သွားလေသည်။ ။ ထို့နောက် ကျောင်းပရိဝုဏ်အတွင်းသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်၍ သွား၏။ ကျောင်းခွေးကြီးများ သည် စားတော့ဝါးတော့မည့် သဖွယ် ကိုဘိုးထွားကို ဆီး၍ ဟိန်းဟောင်ကြသည်။ ။ သို့သော် ကိုဘိုးထွားကား ခွေးများကို ဂရုမထားနိုင်ဘဲ သားဇောကြောင့် ကျောင်းလှေကားကို ပြေးတက်သွားရာ အကယ်၍ သာ ကိုရင်ကလေးသုံးလေးပါးက ခွေးများကို မောင်းထုတ်ဖယ်ရှားပစ်ခြင်း မပြုပါက ကိုဘိုးထွား၏ အသား တစ်ပိဿာခန့်သည် ခွေးများ ၏ အစာဖြစ်ဖွယ်ရာ အကြောင်းသာ ရှိပေသည်။ ။

ကိုဘိုးထွား ကျောင်းလှေကားထိပ်သို့ ရောက်ပြီးနောက် ကျောင်းခန်းအတွင်းသို့ အဓမ္မစွပ်ဝင်သွားတော့မည်ပြုစဉ် သူ့အား တစ်စုံတစ်ဦးက ချုပ်နှောင် တုပ်ဆွဲလိုက်သကဲ့သို့ ရပ်တန့်ဆိုင်းငံ့၍ သွားလေသည်။ ။

ကိုဘိုးထွား ထိုကဲ့သို့ ကျောင်းတံခါးဝအနီးတွင် ရပ်တန့်သွားခြင်း၏ အကြောင်းရင်းမှာ ကား သူ့စိတ်ကူးထဲတွင် ကွင်းကွင်းထင်ထင် မြင်ရသည့် ဦးပဏ္ဍဝံသ၏ မျက်နှာကြီးကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။

ကိုဘိုးထွားမှာ လည်း ဦးပဏ္ဍဝံသ ကျောင်းထွက်ပင် ဖြစ်၏။ သို့သော် ကျောင်းသက်ကား မရှည်ရှာ။ ဆယ့်သုံးနှစ်သားတွင် မှ ကျောင်းသို့နေရလျက် ကျောင်းသက် ၂ နှစ်မျှသာရှည်ပြီး ဆယ့်ငါးနှစ်သားတွင် ကျောင်းမှ ထွက်ရသည်။ ။ အကြောင်းမူကား ကိုဘိုးထွား၏ ဆင်းရဲသော မိဘများ သည် ကိုဘိုးထွားအား ကျောင်းတွင် ကြာကြာ မထားနိုင်၊ ကိုဘိုးထွားကို ကျောင်းမြန်မြန်နုတ်ပြီး ငွေရပေါက်ရလမ်း အလုပ်ကလေးများကို ခိုင်းရလေသည်။ ။

သို့သော် ကိုဘိုးထွားမှာ ဉာဏ်ကောင်းသူဖြစ်သဖြင့် အတော် စာရေး

စာဖတ်တတ်ခဲ့၏။ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဒီပနီကျမ်းများကိုပင် အတော်သဘောပေါက်အောင်ပင် ဖတ်နိုင်ရုံမက သာမူ နာမူကိစ္စများ၌ လူကြီးဝိုင်းတွင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဒီပနီထွက်တရားစကားများကို ပရိသတ်နားလည်အောင် ပြောနိုင်ပေသည်။ ။

ကိုဘိုးထွားသည် ကျောင်းတံခါးတံခါးမှ ဝင်ခါနီး ဘုန်းတော်ကြီး သီးပဏ္ဍဝံသ၏ မျက်နှာကို ကွက်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆရာရင်း၊ တပည့်ရင်း ဖြစ်သဖြင့် စိတ်ထဲတွင် ငယ်စဉ်ကျောင်းနေရသည့် အခါကနှင့် မခြား ဘုန်းတော်ကြီးအား ကြောက်စိတ်ဝင်ကာ ကျောင်းတွင်းသို့ ရုတ်တရက် မဝင်ဝံ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ထိုအချိန်မှာ နေဝင်ပြီးနောက် အတော်ကလေး ကြာပြီဖြစ်ရာ ကျောင်းအတွင်းမှာ အမှောင်ထုကြီး လွှမ်းမိုးလျက်ရှိ၏။ ကျောင်းအတွင်းမှ ဘာသံမျှလည်း မကြားရ၊ ကိုဘိုးထွားမှာ သူ့ကလေးအတွက်စိုးရိမ်မိခြင်းကိုကြိုတင်ဖြစ်မိလေသည်။ ။

“ဒဏ်ပေးထားတာမှ ဟုတ်ပါလေလား၊ ရိုက်နှက်ရင်းများ လက်လွန်သွားသလား”

ထိုအတွေးနှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကိုဘိုးထွားသည် နတ်ပူးသလို တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်၍ သွားလေသည်။ ။ လေကဲ့သို့ လျင်မြန်သော အဟုန်ဖြင့် ကျောင်းတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ရာ ကျောင်းအတွင်းကလည်း ခပ်မှောင်မှောင် ကိုဘိုးထွားမှာ လည်း ပူပန်စိတ်ဇော ဗျာပါသောက အရောက်ကြီးရောက်ကာ ဒေါင်းတောက်အောင် ရှာနေတော့သည်။ ။

“ဟေ့ ... ကျောင်းထဲက ဘယ်သူလဲ” ဟူသော အသံကို ကြားရသည့်အတွက် ကိုဘိုးထွားသည် ကြက်သီးဖြန်းခနဲထ၍ သွားကာ အသံလာရာ ဆီသို့ ထိတ်ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနှင့် ကြည့်လိုက်မှ ရင်ထဲကအပူကြီး

ကျသွားလေတော့သည်။ ။

ကျောင်းမဆောင်ကြီး၏ တောင်ဘက်တွင် ကြမ်းပြင်ကလေးထိုးကာ အမိုးအကာမရှိ လင်းလင်းရှင်းရှင်း နေရအောင် ပြုလုပ်ထား၏။ ထိုကြမ်းပြင် လသာဆောင်ဘက်တွင် ဘုန်းတော်ကြီးမှာ ဝမ်းလျားကြီး မှောက်လျက် ရန်ကင်းနှင့် သိန်းမောင်က ဘုန်းတော်ကြီး၏ ပေါင်တော်တစ်ဖက်တစ်ချက်ကို တံတောင်များ နှင့် ကြိတ်လျက်နေသည် ကို ကိုဘိုးထွား မြင်ရလေရာ ကိုဘိုးထွားသည် ထိုကြမ်းပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ပြီး၊ ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် မနီးမဝေးတွင် ထိုင်ကာ ဦးချဝတ်ဖြည့်လေသည်။ ။

“ဘာလာလုပ်တာလဲဟ ဘိုးထွား” ဟု ဘုန်းတော်ကြီးက မေးတော်မူ၏။ ကိုဘိုးထွားကား ငယ်ကြောက်ဆရာဖြစ်သဖြင့် မှန်ရာကန်ရာကို မပြောဝံ့ဘဲ “ကျောင်း မရောက်တာကြာလို့ လာခဲ့ပါတယ် ဘုရား”ဟု လျှောက်ထားလေသည်။ ။

ဘုန်းတော်ကြီးသည် ဝမ်းလျားမှောက်ရင်း အံ့ကြိတ်ခံရင်းက ဦးခေါင်းမော့၍ ကိုယ်ကိုဘေးသို့ စောင်းလှည့်ကာ ပြုံးတော်မူ၏။

“ဟုတ်မှ လည်း ပြောပါ ဘိုးထွားရာ၊ နင့်သား အိမ်ပြန်မရောက်လို့ လာခေါ်လာ မဟုတ်လား”

ကိုဘိုးထွားကား ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် ဟုတ်ကြောင်းဝန်ခံလေသည်။ ။

“မနေ့က နင့်သားကို ဘာပြုလို့ ကျောင်းမလွှတ်တာလဲ”

“တပည့်တော် ကိစ္စရှိလို့ ညံပင်အိုင်ရွာကို သွားပါသည် ဘုရား၊ တပည့်တော်သားကိုလည်း ခေါ်သွားတယ်ဘုရား”

“ဟဲ့ ... လူမိုက်”

ဘုန်းတော်ကြီး၏ ငေါက်သံကြောင့် ကိုဘိုးထွားသည် တုန်၍ သွားကာ စကားမပြောဝံ့ဘဲ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ။

“တစ်ရွာတစ်ကျေးကို သွားရတာ ဘောက်မဲ့ကြောင့် ကလေးခေါ်သွားရတာလဲ”ဟု ဘုန်းတော်ကြီးက ပုစ္ဆာထုတ်တော်မူ၏။

“တပည့်တော် သားကလေးဟာ မိတဆိုးကလေးပါ ဘုရား။ တပည့်တော် မရှိရင် ဘယ်သူနဲ့ နေရမှာ လဲဘုရား။ တပည့်တော်ကလည်း တပည့်တော် သားကလေးကို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်ဘူး။ အို ... ကုန်ကုန်ပြောလိုက်မယ်ဘုရား၊ ကျောင်းထားရတာတောင် နည်းနည်းလေးမှ စိတ်မချဘူး။ အခု တပည့်တော် ကျောင်းရောက်လာရတာလည်း အမှန်ကတော့ သူ့အတွက်ပဲဘုရား။ နွားရိုင်းသွားချိန်မှာ ကျောင်းက အိမ်အပြန် ကျွဲတွေ၊ နွားတွေ တိုးမှာ ခွေမှာ စိုးလို့ လိုက်ကြိုတာပဲ ဘုရား။”

ကိုဘိုးထွားမှာ ဘုန်းတော်ကြီး ကြောက်၍ တစ်ကြောင်း၊ သားအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်မှုကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ထိုအကြောင်းနှစ်ကြောင်းကြောင့် ငိုသံပါကြီးနှင့် ပြောမိလေသည်။ ။

ဘုန်းတော်ကြီးကား ရုတ်တရက် မိန့်ကြားတော်မမူပဲ၊ သူ့ရှေ့ကျောင်းပရိဝုဏ်ထဲရှိ အုန်းပင်၊ ငှက်ပျောပင်များကို ကသိုဏ်းရှုသလို နေတော်မူသည်။ ။

ဘုန်းတော်ကြီးကား ငယ်ဖြူစင်စစ် ဖြစ်သည့် အတွက် အိမ်ထောင်ရေး၊ သားရေး သမီးရေးများကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် မလေ့လာ မဆောင်ခဲ့ဖူးသော်လည်း သူတစ်ပါး၏ သားသမီးရေးကို စိတ်မဝင်စားဖွယ် ဆင်ခြင်သုံးသပ်စိတ် (ဝါ) ကိုယ်ချင်းစာစိတ် ပေါ်ပေါက်၍ လာလေသည်။ ။

“အေး ... ဃရာဝါသော ဗဟု ကိစ္စဆိုတာ ဒါမျိုးကို ခေါ်တာပဲ ဘိုးထွားရာ” ဟု ဘုန်းတော်ကြီးက ညည်းထွားတော်မူရှာသည်။ ။

ထိုအခိုက် ကိုဘိုးထွားသည် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရမိသည် ။
ထို့ကြောင့် အသံတုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် “တပည့်တော် သန်ဘက်ခါ ညံပ
င် အိုင်ရွာကို သွားရဦးမယ်ဘုရား” ဟု လျှောက်လိုက်၏။

“နင့်သားကလေးကို ခေါ်သွားဦးမလို့ လား”

“တင်ပါ့ဘုရား”

“ဘာကိစ္စသွားမှာ လဲ”

“လှေလုပ်ဘုရား”

“ဟေ ... ဒါဖြင့် ဟိုမှာ အကြာကြီးနေရမှာ ပေါ့”

“လေးငါးခြောက်ရက်ပါဘုရား”

“ရန်ကင်း ကျောင်းတက် မပျက်အောင် အိမ်နီးချင်းတွေဆီမှာ အပ်
ထားခဲ့ပါလား။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း ကျောင်းမှာ ပို့ထားခဲ့”

ကိုဘိုးထွားသည် ဘာမှ ပြန်မလျှောက်ဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။

အတန်ကြာလျှင် ဘုန်းတော်ကြီးက “အေး ... ဧကပုတ္တ မနုရက္ခေထ
လို့ ကျမ်းဂန်မှာ အပါသားပဲကွာ ဒီအတိုင်းပေါ့နော်။ အေး ... အေး” ဟု ရ
ယ်မော လိုက်လေသည် ။ ဘုန်းကြီးကို ကြိတ်၍ နေသူ ကလေးနှစ်ယော
က်မှာ ဘုန်းတော်ကြီးကိုတစ်လှည့်၊ ကိုဘိုးထွားကို တစ်လှည့် မျက်စိက
လေး ပေကလတ် ပေကလတ်နှင့် ကြည့်၍ နေကြ၏။

ထိုအခိုက် ကျောင်းပရိဝုဏ်အတွင်းမှ ခွေးဟောင်သံများ တရစပ်ပေါ်
ထွက် လာလေသည် ။

ဘုန်းတော်ကြီးမှာ ဝမ်းလျားမှောက် နေရာမှ ထ၍ ထိုင်ကာ သင်္ကန်း
ကို လက်ကတော့ပြင်၍ ထိုးပြီး တင်ပျဉ်ခွေထိုင်တော်မူ၏။ ကလေးနှစ်

ယောက်မှာ ဘုန်းတော်ကြီးအနီးတွင် ဆောင့်ကြောင့် ကလေးတွေထိုင်ကာ လက်အုပ်ချီ၍ နေကြသည်။ ။ ကျောင်းခန်းအတွင်းမှ လသာမှန်အိမ်ကြီး တစ်လုံးထွန်း၍ ထားပြီးဖြစ်သဖြင့် အတော်လင်း၍ နေ၏။ ကျောင်းပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကား အမှောင်ထူသည် မင်းမူ၍ နေလေ၏။

မကြာမီပင် သံဖြူဆရာ ကိုစိန်ဘူးလုပ်သည့် လေးထောင့်လက်ဆွဲ မှန်အိမ်ကလေးထဲတွင် ကျောက်ဖယောင်းတိုင်ကလေးထွန်းကာ ကိုင်ဆောင်လာသော လူတစ်ယောက်သည် ဘုန်းတော်ကြီးအနီးသို့ရောက်ရှိကာ ဦးချလေသည်။ ။

“ဘယ်သူလဲဟေ့”

“ကိုဘိုးထပ်တို့ အိမ်က စံဒွန်းပါဘုရား” ဟု ကိုဘိုးထွားက ကြားဝင်၍ လျှောက်ထားလေသည်။ ။

“ဪ ... သိန်းမောင် ပြန်မလာလို့ လိုက်ခေါ်တာ ထင်ပါရဲ့ ” ဟု ဘုန်းတော်ကြီးက မြွက်ကြား၏။

“မှန်လှပါဘုရား” ဟု စံဒွန်းက လျှောက်ထားလေသည်။ ။

“ကိုင်း ... ပြန်ကြ၊ ပြန်ကြ မောင်ဘိုးထပ်ကိုလည်း ပြောလိုက်ပါကွာ၊ ဒီကောင်ကလေးနှစ်ယောက်ကို ငါအကြိတ်ခိုင်းထားလို့ နည်းနည်း မိုးချုပ်သွားတယ်လို့ ” ဟု ဘုန်းတော်ကြီးက ရန်ပြေမာန်ပြေ အမိန့်ရှိတော်မူသည်။ ။

ထို့နောက် အားလုံးပင် ဘုန်းတော်ကြီးကို ဝတ်ဖြည့်ကာ ကျောင်းပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ။

ရန်ကင်း၏ လွယ်အိတ်ကလေးကို ကိုဘိုးထွားက ကိုင်လျက်၊ သိန်း

မောင်၏ လွယ်အိတ်ကလေးကို စံဒွန်းကယူလျက် ကျောင်းဝင်းမှ ထွက်ခါနီးတွင် -

“ဟဲ့ ... သိန်းမောင် နင့်ဘိုင်စကယ်ကလေးကော” ဟု စံဒွန်းက မေး၏။

“ကျောင်းအောက်မှာ ”

စံဒွန်းသည် မှန်အိမ်ကလေးဆွဲကာ သိန်းမောင်နှင့် အတူ ကျောင်းအောက်သို့ ဝင်သွားကြ၏။ အတန်ကြာလျှင် သိန်းမောင်က သုံးဘီးဘိုင်စကယ်ကလေးကို စီးလျက် စံဒွန်းက မှန်အိမ်ကိုင်လျက် ထွက်လာကြသည် ။ သူတို့ ၏ နောက်ကမှ ကိုဘိုးထွားသည် သူ့သား ရန်ကင်းကို ပခုံးထက်တွင် ထမ်းကာ ရွာထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြ၏။

“ဖေဖေ ... သိန်းမောင်လို ဘိုင်စကယ်ကလေး ကျွန်တော် လိုချင်တယ်” ဟု ရန်ကင်းက ဆိုလိုက်ရာ ကိုဘိုးထွားမှာ ရုတ်တရက် စကားပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ရှိလေသည် ။ အကြောင်းမူကား “အေး ... ဝယ်ပေးတာပေါ့ကွယ်” ဟု ရုတ်တရက် ဝန်ခံလိုက်ရမည်ကလည်း သူ့မှာ ဘိုင်စကယ် ဝယ်ပေးနိုင်လောက်အောင် ငွေပိုငွေလျှံမရှိ။ ထိုကဲ့သို့ ငွေမရှိသဖြင့် ဝယ်မပေးနိုင်ဘူးဟု ပြောလိုက်လျှင်လည်း သူ၏ တစ်ဦးတည်းသော မိတဆိုးသားကလေး စိတ်မကောင်းမည်စိုးသည် ။ ထို့ကြောင့် ကိုဘိုးထွားမှာ စကားမပြန်နိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။

“အဖေ ကျွန်တော့်ကို ဘိုင်စကယ်ကလေး ဝယ်ပေးပါနော်” ဟု ရန်ကင်းက ဆိုပြန်ရာ ကိုဘိုးထွားမှာ ပို၍ အနေကျပ်လျက် သက်မကြီးချလိုက်မိသည် ။ သူ့သားအတွက် ဘိုင်စကယ် ရရာရကြောင်းကို အမျိုးမျိုးကြံမိသည် ။ သို့သော် ဘိုင်စကယ် ရုတ်တရက် ဝယ်နိုင်မည့် နည်းကို ကြံစည်၍ မရ၊ တခြားနည်းသာလျှင် စိတ်ကူးထဲမှာ ပေါ်၍ လာသည် ။

“ဘိုင်စကယ်က မကောင်းပါဘူးကွယ်။ မတော်တဆလဲပြီး ထိမိ ခိုက်မိတတ်တယ်။ ငါ့သားအဖို့ အဖေ လှည်းကလေး လုပ်ပေးမယ်”

ကိုဘိုးထွားကား မတတ်သာသဖြင့် ဘိုင်စကယ်အစား လှည်းဖြင့် သူ့သား စိတ်ပြောင်းအောင် ပြုရသည် ။ သို့သော် စိတ်ကား မကောင်းရှာ၊ သူ့သားကလေး ကျေနပ်မှ ကျေနပ်ပါမည်လားဟု လည်း စိတ်တထင့်ထင့် ဖြစ်နေသည် ။

“ကျွန်တော့်ကို လှည်းကလေးလုပ်ပေးနော် အဖေ။ လှည်းက ဘိုင်စကယ်ထက် ကောင်းတယ်” ဟု ရန်ကင်းကပြောမှ ကိုဘိုးထွား စိတ်အေး၍ သွားပေသတည်း။

ထိုညတွင် ကား ကိုဘိုးထွားသည် ရေနံဆီမီးခွက်ကြီးထွန်းကာ တဒေါက်ဒေါက် တဒက်ဒက်နှင့် မအိပ်မနေ သူ့သားအတွက် လှည်းကလေး လုပ်၍ နေရှာသည် ။ သူသည် လူပျိုပေါက်အရွယ်ကလေးက စ၍ လက်သမားလုပ်ခဲ့သည် မှာ ယခု အသက် ၃၀ ကျော်ခဲ့ပေပြီ။ လက်သမားသက် ၁၅ နှစ်ခန့်ရှိခဲ့၏။ ထို ၁၅ နှစ်အတွင်း အိမ်အမျိုးမျိုးဆောက်ခဲ့ဖူးပြီး။ တိုက်များ တွင် လည်း လက်သမားလုပ်ငန်း တံခါး၊ မျက်နှာကြက်၊ ပန်းဆွဲလှေကား၊ ကြမ်းပြင် စသည့် များကိုလည်း လုပ်၍ ပေးခဲ့သည် ။ လှေ၊ သမ္ဗန်၊ လောင်းခို၊ တပါ၊ ပိန်းကော စသည် များကို အသစ်တည်ခြင်း၊ ပြုပြင်ဖာထေးခြင်းများကိုလည်း ပြုခဲ့ရ၏။ ထိုကဲ့သို့ ကြီးကျယ်မြောက်မြားလှသော လက်သမားလုပ်ငန်းများကို ၁၅ နှစ်ခန့် လုပ်ခဲ့ဖူးသော်လည်း ယခု သူ့သားအတွက် သစ်သားလှည်းကလေး လုပ်ရတာလောက် စိတ်ပါဝင်စားခြင်း၊ ပျော်မွေ့နှစ်သိမ့်ခြင်း မရှိခဲ့ဖူးချေ။ သားအတွက် လှည်းကလေးလုပ်ရခြင်းမှာ တိုက်ကြီး အိမ်ကြီးတွေ တည်ဆောက်ရသည် ထက်ပင် ဂရုတစိုက် စိတ်အားသန်စွာ လုပ်မိလေသည် ။

နောက်နေ့ နံနက် ရန်ကင်း အိပ်ရာမှ နိုးလာသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် “လူကလေးဖို့ လှည်းကလေးပြီးပြီ” ဟု ကိုဘိုးထွားက ဝမ်းမြောက်ခြင်း ကြီးစွာဖြင့် သူ၏ အကောင်းဆုံးသော လက်ရာကလေးကို ပြလေသည်။ ။

ရန်ကင်းသည် လှည်းကလေးကို ကိုင်တွယ်ကြည့်လိုက်၊ လှည်းပေါ်သို့ တက်၍ စီးလိုက်နှင့် အတိုင်းမသိ ပီတိသောမနဿ ဖြစ်၍ နေပုံကိုမြင်ရသော ကိုဘိုးထွားမှာ လည်း ရန်ကင်းနှင့် မခြား အားရရွှင်ပြုံးမိပေသည်။ ။

ထိုနေ့ ရန်ကင်း ကျောင်းသို့အသွားတွင် ကိုဘိုးထွားသည် သူ့သားကို လှည်းကလေးပေါ်တွင် တင်ကာ သူ့ကိုယ်တိုင်ကား ကျွဲနွားပမာဏဆွဲ၍ ပို့ရသည် မှာ လွန်စွာအရသာရှိသည် ဟု ထင်ရှားလေသည်။ ။

ရန်ကင်း၏ လှည်းကလေးကို ကျောင်းသားတွေ ဝိုင်းကြည့်ကာ အံ့သြနှစ်သက်ကြ၏။ ဘိုင်စကယ်ရှင် သိန်းမောင်ကပင်လျှင် ဘိုင်စကယ်နှင့် ရန်ကင်း၏ လှည်းကို လဲလှယ်ကာ စီးသဖြင့် ရန်ကင်းမှာ ဘိုင်စကယ်စီးချင်သည့် အာသာလည်း ပြေပျောက်ရလေသည်။ ။ ကိုဘိုးထွားကား ဤယုန်မြင်၍ ဤချုံကို ထွင်ခြင်း မဟုတ်ပါလော။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင် ကိုဘိုးထွားသည် အိပ်ရာမှ ထကာ စူးဆောက် တန်ဆာပလာ လက်သမားကိရိယာများ ပြင်လေသည်။ ။ ထိုအခိုက် သူတပည့် လှမောင်နှင့် အောင်သန်းတို့ ရောက်လာကြ၏။

“ကိုင်း ... သွားကြဟေ့” ဟု ကိုဘိုးထွားက ဆိုပြီးနောက် အိပ်နေသည့် သူ့သားကလေး၏ အိပ်ရာဆီသို့သွားသည်။ ။ ရန်ကင်းကား အိပ်ရာမှ ထသေး။ ကိုဘိုးထွားမှာ အိပ်နေသည့် သားကို နှိုး၍ ခေါ်ရမည်ပင် အိပ်ရေးပျက်မှာ စိုးသည့် အတွက် ဝန်လေးခက်ခဲ၍ နေသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ရန်ကင်းကို ရင်ခွင်ထဲတွင် ပွေ့ချီကာ ထွက်ခဲ့သည်။ ။

“အိမ်တံခါးတွေ လုံအောင် ပိတ်ခဲ့ကြဟေ့” ဟု ကိုဘိုးထွားက သူ့တပည့်များကို အမိန့်ပေးကာ ရန်ကင်းကို ချီရင်း ရွာ၏ မြောက်ဖျားသို့ လာခဲ့ကြသည် ။ အတန်ကြာလျှင် ရွာတွင်းမှ ထွက်ခဲ့ကြလျက် ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းတစ်လျှောက် လူသွားလမ်းအတိုင်း ညပ်ပင်အိုင်ရွာဆီသို့ တစိုက်စိုက်လာခဲ့ကြသည် ။ သူ့တပည့်များက လက်သမားကိရိယာသေတ္တာကို ထမ်းခဲ့ကြ၏။

“ဆရာညောင်းရင် ကလေးကို ကျွန်တော်တို့ ချီဦးမယ်လေ” ဟု အောင်သန်းက ဆို၏။

“နေပစေကွာ၊ လက်ပြောင်းလို့ ကလေးနိုးသွားမှာ စိုးရသေးတယ်”

ကိုဘိုးထွားက ၇ နှစ်သားကြီးကို ပွေ့ချီ၍ လာရသည် ကိုပင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပန်းစည်းပန်းခိုင်ကလေးကို ကိုင်ဆောင်လာရဘိသကဲ့သို့ သူ့စိတ်ထဲတွင် ထင်မိသည် ။ သားအတွက် ပြုရမည်ဆိုလျှင်ဘာမဆို ဝန်မလေးမည့် ကိုဘိုးထွား ဖြစ်ပါပေသည် တကား။

ကိုဘိုးထွားတို့ တစ်စု လာခဲ့သည့် လမ်း၏ ယာဘက်တွင် စိမ်းလန်းစိုပြည်သော သစ်ပင် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့ ရှိကြသည် ။ ဝဲဘက်တွင် ငြိမ့်ညောင်းသာယာဖွယ် စီးဆင်းနေသည့် ဧရာဝတီမြစ်ပြင်ဖြူဖြူဖွေးဖွေးကြီးကိုမြင်ရသည် ။ ဧရာဝတီ ဖြစ်၏ ဟိုမှာ ဘက်ကမ်းတွင် အနောက်ရိုးမ၏ တောင်စွယ်တောင်တန်းများကို ညိုမှိုင်းဖြာဝေစွာ လွမ်းဖွယ်ရာမြင်ရသော ကိုဘိုးထွားသည် စိတ်လက်ကြည်လင်ရွှင်လန်းသလိုဖြစ်ကာ သီချင်းသီဆိုမိလေသည် ။

“ရင်ပေါင်တူစံ၊ သဲသောင်ယံ၊ ငှက်ကယ်မောင်နှံ၊ ပျံလို့ ရယ်မြူး”

ကိုဘိုးထွားသည် ရွှင်မြူးကြည်နူးသောစိတ်ဖြင့် သီချင်းဆိုရင်း သူ့အတိတ်ဖြစ်စဉ်သည် ပေါ်၍ လာလေသည် ။ သူ လူပျိုပေါက်အရွယ် ငယ်ငယ်

ယ်ကပင် ရန်ကင်း၏ အမေ မလေးနှင့် အကြောင်းဆက်၍ ပေါင်းဖက်ခဲ့
ရခြင်းကို သီချင်းက အစဖော်ပေးသကဲ့သို့ဖြစ်ကာ တသီတတန်းကြီး
တွေးမိလေသည်။ ။

“ရစ်ဆိုင်းရယ် ပြာပြာမှုန်လို့ ... ဝိုင်းအုံကာ မြူတွေဆိုတယ် ... လွမ်း
ပူဖို့ အခင်း ...”

ရန်ကင်းတို့ အမေ မလေး ကွယ်လွန်သွားပြီးနောက် မိမိတို့ မှာ အ
ဖေတစ်ခု သားတစ်ခု၊ ချိုးဥပမာဏ၊ နှစ်ယောက်တည်း နေရသည် များ
ကို စဉ်းစားမိကာ ကိုဘိုးထွား၏ ရင်ထဲဆို၍ လာလေတော့သည်။ ။

“ဂယက်သံ၊ ပွက်လျှံဆူလို့ ပြင်း ...” ယမင်းကေဆံ၊
နားပန်းတော်ဝေဖြာ မိုးသီလို့ ... ဟန်ချီချီ ယိမ်းနွဲ့ယိုင်ရောရန်း၊ ထုံးနိုင်
ဘူး ရှုပ်ကာပွေလီ ... မူးဝေနောက်ရီ ...

ကိုဘိုးထွားသည် သီချင်းဆိုရင်း သူ့မယား မလေး၏ ရုပ်ဆင်းသဏ္ဌာ
န်ကို မျက်စိထဲတွင် ကွင်းကွင်းထင်ထင်ပေါ်၍ လာမိတော့သည်။ ။

“လ ... လေ ... လေး၊ လ လေး ... လရာသီ ဂေါ်ဖီခိုင်ပန်းက ... ဆန်း
သည့် ခါမို့ ... လွမ်းသူတို့ လွမ်းလေအောင်လေး ...။ ရှစ်ခွင်တိုင်းက မှိုင်း
လို့ မှောင် ... တိမ်တောင်တိမ်ခဲ ... မင်ရေကြဲ ... အောင် မဲညိုပွင့်ပုံသဏ္ဌာ
န်သွင်း ... မိုးလုံးပြေဆင် ... ကျွမ်းလေ၊ လေး ... ကျွမ်းလေ ... ကျွမ်းကြွေ
အင် ... ရွှေဘွင်လေသွေးလို့ ... သွေးတနုန်းနုန်း ... တအုံအုံ စွေတဖွဲ့ဖွဲ့
ခါလည်း မမှန်။ ပြောင်းဂိမ္ဗေထင့် ... နွေရက်ကျန်။ ဆော်လေပြန် ... ချီစ
ဦး - ညာစီစီဝေလန်းရယ် ဖူး ...”

ကိုဘိုးထွား၏ လွမ်းပင် လွမ်းညှောက်ကလေးကို သီချင်းကရေလော
င်း မြေတောင်မြှောက်ပေးသည့် သဖွယ်ဖြစ်ကာ လွမ်းပင်ကြီးဝေဖြာလျ
က် လွမ်းမိုးတွေ ရွာကာချသလို ... သူ့မျက်လုံးအိမ်များ ပင် စိုရွဲ၍ လာ

တော့သည် ။ ထို့နောက် ကိုဘိုးထွားမှာ ရပ်တန့်၍ မထားနိုင်ဘဲ သီချင်း ဆက်ပြန်သည် ။

“ဖက်နူးဆွတ်ရေ ... တွေတွေကျဆင်း ... မြစ်ငယ်ရယ် အဏ္ဏဝါက၊
လွမ်းသွန်ကာ ရေတွေလျှောတယ်။ ဘယ်တွက်ကြောင့် လော။ မော - ပ
င့်သက်ရှူ ဟိုဘက်မှာ - နေအလျံပူလို့ - ကိုင်းဖြူဖြူရေလို ဖွေးတယ် ...
လေသွေးလို့ နှော”

ကိုဘိုးထွားသည် သီချင်းဆုံးသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဧရာဝတီ မြစ်ပြ
င်ကြီးဆီသို့ လွမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်မိသည် ။ ထိုဧရာဝတီ မြစ်ကြီးသည်
လည်းကောင်း၊ မြစ်ကမ်းသောင်ခုံတွင် ဖွေးဖွေးဖြူနေသော ကိုင်းပွင့်များ
ကိုလည်း မြင်ရလေရာ သူ့သီချင်းမှာ ပို၍ အသက်ဝင်ကာ ကိုဘိုးထွားမှ
လွမ်းခြင်း၊ ဆွေးခြင်း၊ ကြည်နူးခြင်းများ ရောထွေးပေါ်လာတော့သည် ။

ထိုအခိုက် အနောက်ရိုးမတောင်ထိပ်ဖျားတွင် ဝင်းထိန်သော နေရော
င်သည် ပေါ်၍ လာလေသည် ။ တောင်ထိပ်ဖျားမှ ရွှေရည်တွေစီး၍ ကျ
သလို နေရောင်သည် တောင်ခြေဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်းပျံ့နှံ့ ကျယ်ဝန်း
၍ လာသည် ။ ထို့နောက် အရှေ့မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းမှ မေးတင်ကာ ထွက်ပြု
လာသည့် နေလုံးကြီးကို ကိုဘိုးထွားတို့ မြင်ကြရသည် ။ ထိုအခါတွင် မှ
ကိုဘိုးထွားသည် အိပ်မက်ရာမှ နိုးလာသူပမာ သူ့အတွေးတွေ၊ အဆွေး
တွေ မှေးမှိန်ပျောက်ကွယ်၍ သွားလေသည် ။ သူ့သား ရန်ကင်းမှာ လ
ည်း အိပ်ရေးဝကာ နိုး လာပြီဖြစ်ရကား ပခုံးပေါ်တွင် ထမ်းကာ မရပ်မ
နားဘဲ တစိုက်စိုက်လာခဲ့သည် ။

* * * * *

ညပင်အိုင်ရွာ၏ အနောက်ဖျားကမ်းနားဘက်တွင် တည်ရှိသည့် လှေ
သူကြီး ဦးရွှေဖန်၏ နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးအနီးသို့ ချည်းကပ်မိသည် နှင့်

တစ်ပြိုင်နက် ကိုဘိုးထွား၏ အာရုံများ သည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲသွားလေသည်။ ။

“ဟင် ... ဒါ ကိုဘိုးထွားသားလား” ဟု လှေသူကြီး၏ သမီးပျို မယ်အေးက အံ့သြသောအသံဖြင့် ဆီး၍ မေး၏။

“ဟုတ်တယ်”

ကိုဘိုးထွားကား တိုတိုသာ ဖြေလျက် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်ကာ မယ်အေးခင်းပေးသည့် ဖျာပေါ်တွင် သူ့တပည့်များ နှင့် အတူ ထိုင်ကြသည်။ ။ ရန်ကင်းကား ကိုဘိုးထွား၏ ရင်ခွင်ထက်တွင် ထိုင်လျက်ရှိ၏။

“နို့ ... သူ့အမေကော”

ကိုဘိုးထွား၏ မနီးမဝေးတွင် ထိုင်နေသူ မယ်အေးက ဤကလေးနှင့် ပတ်သက်သည့် အကြောင်းများကိုသာလျှင် ပုစ္ဆာထုတ်နေတော့သည်။ ။

ကိုဘိုးထွားကား ပျိုဖူးအိုဖူးရုံသာမက၊ ကလေးအဖေ ဘဝသို့ပင် ရောက်၍ နေပြီဖြစ်ရကား မယ်အေးသည် ဘယ်အတွက် ဤကလေး၏ အကြောင်းကို ထပ်ကာထပ်ကာ မေးရကြောင်း သဗ္ဗ ဇာနာမိ သူသိကြီးသိပေသည်။ ။

“ကျုပ်သား သုံးနှစ်သားလောက်က သူ့အမေဆုံးရှာတယ်။ အခု သူ့အသက် ၇ နှစ် ရှိပြီ”

“ဪ ... သူ့အမေဆုံးတာ လေးနှစ်တောင်ရှိသွားပေါ့ကိုး”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်နောက်ထပ် သားမယားမယူသေးဘဲ ...”

ကိုဘိုးထွားကား စကားဆုံးအောင် မပြောနိုင်ဘဲ လမ်းခုလတ်မှ ရပ်လိုက်လေသည်။ ။ အကြောင်းမူကား လှေသူကြီး ဦးရွှေဖန်သည် အောက်

ထပ်မှ လူသံကြားရသဖြင့် လှေကားမှ ဆင်းသက်လာသည် ကို ကိုဘိုးထွား မြင်သောကြောင့် တည်း။

“ဟေ့ ... မောင်ဘိုးထွားတို့ လာကြပလားဟေ့ စောစောစီးစီး ကိုးကွ။ ဟဲ့ ... မယ်အေးရေ၊ လက်ဖက်ရည်အိုးတယ်ပါဟ။ မောင်ဘိုးထွားတို့ သောက်ရအောင်”

မယ်အေးသည် ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ နောက်ဖေး မီးဖိုချောင်သို့ ထ၍ သွားသည် ။ လှေသူကြီး ဦးရွှေဖန်မှာ ကိုဘိုးထွားနှင့် စပ်မိစပ်ရာ စကား များ ပြော၍ နေ၏။

“ဒါက မင့်သားလားဟေ့ မောင်ဘိုးထွား”

လှေသူကြီးမေးက မေးသည် ။

“ဟုတ်တယ်ခင်ဗျာ ... သူ့အမေဆုံးသွားတာ လေးနှစ်လောက်ရှိပြီ၊ ကျွန်တော်လည်း နောက်ထပ် သားသမီးမယူဘဲ သားအဖနှစ်ယောက်တည်း နေကြတာပဲ။ တကယ်လို့ သားသမီးယူရင် နောက်မိထွေးက ကျွန်တော့် သားကလေး နှိပ်စက်မှာ စိုးလို့ ” ဟု ကိုဘိုးထွားက မယ်အေးကို အစသတ်အောင် မပြောလိုက်ရသည့် စကားကို ဆက်လက်ကာ ခပ်ကျယ်ကျယ်ကလေး ပြောလိုက်သည် ။ မီးဖိုချောင်ထဲက ရေနွေးအိုးတည်၍ နေသော မယ်အေးမှာ လည်း ကိုဘိုးထွား၏ စကားကို ကွဲကွဲပြားပြားပင် ကြားလိုက်၏။ သို့ဖြင့် ကိုဘိုးထွား၏ ရည်ရွယ်ချက်ကြီး ပြည့်စုံလေတော့ သတည်း။

“အေး ... မိန်းမ မယူတာက ကောင်းပါသကွယ်။ မိန်းမယူတာ ဘယ်လိုဆိုတာ မင်းလည်း အိုခွဲဖူးပေါ့ဟာ။ သိလောက်ရောပေါ့၊ မထူးပါဘူးကွယ်၊ မဟုတ်ဘူး လားဟေ့ ... ဟဲ ... ဟဲ” ဟု ဦးရွှေဖန်က လူကြီးစိတ်လူကြီးအတွေးမျိုးဖြင့် ပြော၏။ သို့သော် ကိုဘိုးထွားမှာ ထိုစကားအတွက်

နားခါးသယောင်ယောင် ဖြစ်မိသည်။ ။

အတန်ကြာလျှင် မယ်အေးသည် လက်ဖက်ရည်ကြမ်း ထည့်ထားသော ဆင်ရုပ်သဏ္ဌာန် ကြွေကရားကို လည်းကောင်း၊ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းပန်းကန်ဟု အညာတွင် သီးခြားခေါ်သည့် ပန်းကန်ဖြူဖြူ အဝလန်လန်ကလေးများကို လည်းကောင်း အကြမ်းနှင့် မြည်းစရာ ချေသားခြောက် မီးဖုတ်ဆီဆမ်းကို ရှေးကပေါ်သည့် ပန်းကန်ပြား ထူလအန်းပြာနှမ်းနှမ်းထဲတွင် ထည့်၍ လည်းကောင်း၊ ထိုသို့ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း ကိရိယာတန်ဆာပလာအစုံတို့ ကို ကြေးလင်ပန်းတွင် ထည့်ကာ ဦးရွှေဖန်၊ ကိုဘိုးဘွား၊ လှမောင်၊ အောင်သန်းတို့ ၏ ရှေ့ကို ကုန်းကွကာ ချပေးပြီး မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ ပြန်ထွက်သွားကာ မီးဖိုတံခါးဝတွင် ဘောင်ကိုမှီကာ ထိုင်လျက် ကိုဘိုးထွားတို့ ဘက်သို့ မျက်စိဖွင့်နားစွင့်လျက် နေလေသည်။ ။

ကိုဘိုးထွားမှာ လည်း ချေသားခြောက် ဝါးလိုက် လက်ဖက်ရည် ကြမ်းကျိုလိုက်၊ ဦးရွှေဖန်နှင့် စကားနှောလိုက်၊ မယ်အေးကို မျက်ကြောစင်းလိုက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်၍ နေ၏။ တစ်ခါတစ်ခါတွင် လည်း သူ့ရင်ခွင်ထက်က သည် ကလေး ရန်ကင်း၏ ပါးစပ်တွင်းသို့ ချေသားခြောက်ခွံ့ပေးကာ စားစေဝါးစေသည်။ ။

ခေတ္တမျှအကြောတွင် မယ်အေးသည် ထိုင်ရာမှ ထကာ ကိုဘိုးထွားတို့ အနီးသို့ ရောက် လာပြီး ...

“လာ ကလေး ... အရီးလေး ဆီကို၊ မင့်အဖေ လက်ဖက်ရည် ကောင်းကောင်း သောက်ပါစေ” ဟု ဆိုကာ ကလေးကို ခေါ်၏။

“အေးဟယ် ... ကလေး ပျင်းနေပါ့မယ်။ ဟိုဟိုဒီဒီ ပြလိုက်ပါ” ဟု လည်း ဦးရွှေဖန်က ဆိုလေသည်။ ။

ထို့နောက် မယ်အေးသည် ရန်ကင်းကို လက်ဆွဲကာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားပြီး အိမ်ရှေ့ ဘူးစင်အောက်တွင် ကလေးနှင့် ဟိုလျှောက်သည် လျှောက်ပြုကာ စပ်မိစပ်ရာစကားများ မေးမြန်းပြောဆိုနေသည်။ ။

ဘိုးထွားသည် လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်းက မယ်အေးနှင့် ရန်ကင်းကို လှမ်းကြည့်၍ မြင်နိုင်လေရာ မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်ရှုနေသည်။ ။ တစ်ချက်တစ်ချက်မှာ မယ်အေး၏ တစ်ခါရယ်သံကလေးများ ကြားရသည်။ ။ တစ်ခါတစ်ခါ မယ်အေးက သူ့အား စောင်းငဲ့ကာ မသိမသာကြည့်သည် ကိုလည်း မြင်ရသည်။ ။ မယ်အေးသည် ကလေးကို ငုံ့ကာငုံ့ကာ မွေးသည် ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ။ မယ်အေးသည် သူ၏ ရှည်လျားနက်ပြောင်နေသော ဆံပင်များကို နောက်သို့ဖြေချကာ သနပ်ခါး ဘီးကုပ်ကလေးဖြင့် ဖြီးကာဖြီးကာနေပြီး နောက်ပြန်၍ ပတ်သည် ကိုလည်း မျက်ဝါးထင်ထင် ဖြစ်ပါသည်။ ။

ထိုကဲ့သို့ ထူးထွေဆန်းကြယ် နှစ်သိမ့်ဖွယ်သော မယ်အေး၏ အမူအရာကို မြင်ရသော ကိုဘိုးထွားသည် သူလူပျိုပေါက်အရွယ် ငယ်စဉ်က တစ်မူးပေးကာ ဝယ်ပြီးဖတ်ရသည့် ကာမသျှတ္တရကျမ်းလာ မိန်းမတို့ ၏ မာယာလေးဆယ်ကို တွေးထင်မိသည်။ ။

မယ်အေး၏ အမူအရာ မျက်နှာနေမျက်နှာထား ပြောပုံဆိုပုံများမှာ မာယာလေးဆယ်ထဲက ဖော်ပြချက်များ အတိုင်းပင် ဖြစ်သည် ဟု ကိုဘိုးထွား တွေးမိသည်။ ။ သို့ကြောင့် လည်း ကိုဘိုးထွားသည် မယ်အေးကို ပို၍ စိတ်ဝင်စားခြင်း ဖြစ်မိသည်။ ။

ကိုဘိုးထွားသည် ဦးရွှေဖန်နှင့် အတန်ကြာ စကားပြောရင်း လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးနောက် သူတပည့် နှစ်ယောက်နှင့် အတူ လှေရွက်များ ၊ ဝါးရွက်များကို ထမ်းပိုးကာ သွားတော့မည်ဟန်ပြင်ရာ မယ်အေးက “

အခု ဘယ်သွားကြမှာ လဲ ကိုဘိုးထွား” ဟု ပြော၏။

“လှေဆိပ်ကိုသွားပြီး တဲကလေး ထိုးရမယ်၊ လှေလုပ်တဲ့ အခါနေဖို့ ”

ဒါဖြင့် ကလေးကို ဒီအိမ်မှာ ပဲ ထားခဲ့ပါလား၊ ကမ်းနားမှာ အရိပ်မရှိ
ဘာမရှိနဲ့ နေပူနေမှ ဖြင့်

“အင်း ... ကောင်းသားပဲ” ဟု ကိုဘိုးထွားက အာမဘန္တေ ခံလိုက်သည် ။ ကိုဘိုးထွားသည် တပည့်များ နှင့် အတူ လှေဆိပ်သို့ ဆင်းသွား၏။ သို့သွားစဉ် မယ်မေး၏ အကြောင်းကိုချည်း စဉ်းစားနေမိသည် ။ ကလေးအမေ မလေးရှိလျှင် မယ်အေးလို ပြောမှာ ဆိုမှာ ပဲနော် ဟု လည်း တွေးမိသည် ။ သို့တွေးမိစဉ် ကိုဘိုးထွား၏ ရင့်ချော်ချော် မျက်နှာမှာ အကြည်ဓာတ်ဝင်ကာ ပြုံးယောင်ယောင် ဖြစ်၍ နေလေသည် ။

ကိုဘိုးထွားတို့ လှေလုပ်ရမည့် ကမ်းစပ်အနီးတွင် ကိုဘိုးထွားနှင့် တပည့်နှစ်ယောက်သည် ဝါးလုံးတိုင်ထူကာ လှေရွက်များကို မိုးကာပြီး တဲငယ်ကလေး ဆောက်လုပ်ကြသည် ။ ထိုတဲငယ်ကလေးကား အလုပ်လုပ်၍ မောပန်းစဉ်၊ နေမိုးပူပြင်းစဉ်၊ အရိပ်ခိုနားနေရန် ဖြစ်သည် ။

တဲကလေးဆောက်စဉ် သူတပည့်များက ကိုဘိုးထွားအား ခန်းခနဲ ပြောကြသည် ။ သူတို့ သည် အလုပ်ကြမ်းသမားများ ဖြစ်ကြသည့် အတိုင်း စိတ်ထဲတွင် ရှိသမျှကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောကြသည် ။ ပြောချင်လျက် မပြောရ၊ မေးချင်လျက် မမေးရသော ဝမ်းတွင်းသိုသိပ်ထားရမှုဒဏ်ကို အလုပ်ကြမ်းသမားများမှာ မခံနိုင်ရှာကြပေ။

“မယ်အေးကို ယူပါလား ဆရာရဲ့ ၊ ချက်ဖော် ပြုတ်ဖော်ရအောင်” ဟု လှမောင်က ပြုံးဖြဖြမျက်နှာထားဖြင့် ပြော၏။

“အို ... ကွာ” ဟု ကိုဘိုးထွားက ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောလိုက်သည် ။ ကို

ဘိုးထွား၏ အိုကွာသည် သဘောကျခြင်းလော၊ သဘောမကျခြင်းလော ဘယ်သူ သိနိုင်အံ့နည်း။ သို့သော် သူတပည့်များ သိရခြင်းကား ထိုကဲ့သို့ ပြောလိုက်သည့် အတွက် ကိုဘိုးထွား မျက်နှာ ပျက်သွားခြင်းပင် ဖြစ်သည် ။

နံနက် ၁၁ နာရီခန့်တွင် သူတို့ ၏ တဲကလေးထိုး၍ ပြီးကာ ထဲအတွင်းမှာ ဆရာတပည့်သုံးယောက် ချွေးသံတလုံးလုံးနှင့် ထိုင်လျက် စကားပြောနေစဉ် မယ်အေးသည် ကျောက်ကာတောင်း အနက်ကလေး ကိုရွက်၍ ပေါ်လာသည် ။

ကိုဘိုးထွားသည် လျင်မြန်စွာထပြီး မယ်အေး၏ ခေါင်းပေါ်မှ ကျောက်ကာတောင်းကို ချပေး၏။ ထို့နောက် “ကျုပ် သားကော မယ်အေး” ဟု ရှေးဦးစွာ မေးလိုက်သည် ။

မယ်အေးက “ကလေး ထမင်းစားပြီးလို့ အိပ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် မခေါ်ခဲ့တာ” ဟု အဖြေပေး၏။

သူတို့ သည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စကားများ စွာ မပြောကြဘဲ မယ်အေးက တဲကလေးအတွင်း ဆောင့်ကြောင့် လည်း မဟုတ်၊ ခူးတုပ်လည်မဟုတ်၊ ဖင်ကလေးချပြီး ခူးကလေးကို အောက်သို့ ခပ်ယိုင်ယိုင် ထိုင်ကာ သူ့ခေါင်းခုလုပ်လာသည့် အဝတ်ကလေးနှင့် မျက်နှာကို ယပ်ခတ်သလိုပြုရင်း ကမ်းစပ်တွင် လွန်းတင်ထားသည့် လှေကြီးကို ကြည့်၍ နေသည် ။

“ကိုဘိုးထွားတို့ ဘယ်နှရက်လောက် လုပ်ရမှာ လဲ”

“ငါးရက်လောက်လုပ်ရင် ပြီးကောင်းပါရဲ့ ”

“ဟင် ... တော်တော် အမြန်သားနော်”

“မြန်ဆို နေ့ရောညပါ လုပ်ရမှာ ကိုး”

“အင်း ... ဒီအလုပ်လည်း တော်တော်ပင်ပန်းမယ့်အလုပ်ပဲ”

“လုပ်နေကျဖြစ်နေတော့ ပင်ပန်းတယ်လို့ မအောက်မေ့ပါဘူး”

ထိုအခိုက် တခွီးခွီး အသံကြားသဖြင့် ကိုဘိုးထွားရော မယ်အေးပါ လှည့်၍ ကြည့်လိုက်ရာ အောင်သန်းသည် တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာမူလျက် ချောင်းဆိုးသလိုလို၊ နှာမွန်သလိုလို တခွီးခွီးဖြစ်၍ နေသည်။ ။ အောင်သန်းဘယ်အတွက် ဤနည်းဤပုံဖြစ်ရသည် ကို ကိုဘိုးထွားနှင့် မယ်အေးတို့ တွေးမိကြလေရာ နှစ်ယောက်စလုံး မျက်နှာပျက်၍ သွားကြသည်။ ။

ထို့နောက် မကြာမီပင် “ကျုပ် ပြန်တော့မယ်နော်” ဟု တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ပြောကာ လျင်မြန်စွာထ၍ ပြန်သွားသည်။ ။

မယ်အေး အတော်ဝေးဝေးသို့ရောက်လျှင်ပင် “ဟေ့ ... ခွေးမသား ဘာဖြစ်တာလဲ” ဟု ကိုဘိုးထွားက အော်ဟစ်ကြိမ်းဝါးလေတော့သည်။ ။

“ဆရာပြောတဲ့ စကားက အဓိပ္ပာယ်ပါလွန်းလို့ ရယ်မိတာပါ” ဟု အောင်သန်းက ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာကို ပြောကြ၏။

“မယ်အေး ... ရှက်သွားပြီ ထင်တယ်ကွ။ ညနေထမင်းပို့မှ လာဝံ့ပါ တော့မလား” ဟု ကိုဘိုးထွားက စိုးရိမ်သံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ။

“အင်း ... ဆရာလည်း မရိုးဘူးနော်။ မယ်အေးကို အတော်ချင်ခြင်း တပ်နေပြီထင်တယ်” ဟု လှမောင်ကပြော၍ သုံးဦးသား ရယ်မောလိုက်ကြသည်။ ။ သူတို့ တစ်တွေအတွက် ဤလိုအပြောကလေး၊ ဤလိုအတွေကလေးမျိုးသာလျှင် စိတ်နှစ်သိမ့်ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရှိသည် မဟုတ်ပါလော။

“ကိုင်းကွာ ထမင်းစားကြရအောင် ”ဟု ကိုဘိုးထွားက ဆိုရာ အောင်

သန်းနှင့် လှမောင်တို့ က ထမင်းပွဲပြင်ကြသည်။ ။

“ဟင်းတွေကဖြင့် တယ်နိပ်တယ်ဆရာ” ဟု လှမောင်က ဆို၏။

ကိုဘိုးထွားသည် ဟင်းများကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။ လှမောင် ပြောသည့် အတိုင်းပင် သူတို့ ရပ်ရွာ အခြေအနေအရ၊ ဟင်းကောင်းများ ဟု ဆိုရချေမည်။

ငါးစင်းပြားရေချိုခတ် မကျည်းရွက်ချဉ်ရေ၊ ငရုတ်သီးထောင်းများ ဖြစ်ရာ ကိုဘိုးထွား စားချင်သော ဟင်းမျိုးပင်ဖြစ်သဖြင့် မယ်အေးကို ကျေးဇူးတင်၍ မဆုံးဘဲ ဖြစ်တော့သည်။ ။

ထမင်းစားစဉ်တွင် သူတပည့်များက အေးအေးမစားဘဲ ခန်းခနဲ့ စကားတွေ ပြောနေကြသေး၏။

“ဆရာ ကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဟင်းကောင်းစားရတာ ဆရာ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာရဲ့ ၊ ဆရာသာ မယ်အေးကိုယူရင် အတော်ဟန်မှာ ၊ ဆရာလက်သမားတောင် လုပ်ဖို့ မလိုတော့ဘူး၊ လှေသူကြီးသမက်၊ လှေသူကြီးပဲ လုပ်ပေါ့ခင်ဗျာ”

“ကလေးကိုလည်း သူအတော် ချစ်ဟန်တူတယ် ဆရာရဲ့ ။ ဒီမိထွေးကတော့ ကလေးကို နှိပ်စက်မယ့် မိထွေးမျိုး မဟုတ်ဘူး ”

“တိတ်စမ်းပါကွယ် မင်းတို့ မှာ နောက်ကြရန်ကော” ဟု ကိုဘိုးထွားက ဟန့်သာဟန့်လိုက်ရသည် ။ သူတပည့်များ နောက်ထပ် ပြောကြလေမည်လားဟု နားကား တစွင့်စွင့်။

* * * * *

ကိုဘိုးထွားတို့ ထမင်းစားကြပြီးနောက် နေမိုး ပူပြင်းလှသဖြင့် အနားယူရင်း တရေးတမောအိပ်ကြ၏။ အတော်ကလေးနေချို့လျှင် အိပ်ရာမှ ထကြကာ သူတို့ ၏ လုပ်ငန်းဆောင်တာကို စကြလေတော့သည်။ ။

သူတို့ ၏ ရပ်ခလေ့ ရွာထုံးစံအရ၊ လေ့လုပ်သည် ဟု ဆိုသော်လည်း အမှန် လေ့တည်ဆောက်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ကမ်းစပ်တွင် လွန်းတင်ကာ ပက်လက်လှန်၍ ထားသော လေ့ကို မီးတုတ်မီးစည်းများ ဖြင့် မြှိုက်ကြရသည်။ ။ သို့မီးတုတ်ကြီးတွေကိုင်ကာ မြှိုက်ရသည် မှာ သက်သာလှသည် မဟုတ်။ နေ့ခင်းကြောင့်တောင် နေပူရှိန်ကလည်း ရှိသေးစဉ်တွင် မီးပူတစ်ဖန် ထပ်မံ ခံရပြန်ချေသေးသည်။ ။ ပွဲလျက်ကို မီးမြှိုက်သဖြင့် ထွက်ပေါ်လာသော ညော်နံ့မှာ လည်း မသက်သာ လွန်စွာ အခံရခက်ချေသေးသည်။ ။

ထိုကဲ့သို့ လေ့ကို မီးမြှိုက်သဖြင့် လေ့ပျဉ်စပ်တွင် ဖာထေးထားသော ပွဲလျက်များ ပျော့၍ သွားသောအခါ ထိုပွဲလျက်များကို ကုတ်ကော် ခွာပစ်ရသည်။ ။ ကိုဘိုးထွားတို့ ဆရာတပည့် သုံးယောက် ချွေးတလုံးလုံးနှင့် မီးမြှိုက်ခြင်း၊ ပွဲလျက်ခွာခြင်း အလုပ်များကို မနားမနေလုပ်ကြလေရာ နေစုပ်စုပ်ဝင်မှ ထိုလုပ်ငန်းကြီး ပြီးစီး၏။

အလုပ်သိမ်းလျှင် ကိုဘိုးထွားတို့ တစ်တွေ ရေမိုးချိုးကာ တဲကလေး၏ အဝတွင် ထိုင်လျက် အပန်းဖြေကြသည်။ ။

“ထမင်းလည်း ခုထက်ထိ မပို့လာဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော်သွားယူမှ ထင်တယ်” ဟု လှမောင်က ဆာလောင်ခြင်းဒဏ်ကို မခံနိုင်သဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။

“မနက်က အောင်သန်း နောက်တောက်တောက်လုပ်လို့ လည်း မယ်အေး မလာဝံ့တာ ဖြစ်မှာ ပဲ။ သွားကွာ လှမောင် ထမင်းယူချည်”

ထိုအခိုက်တွင် တဖုတ်ဖုတ်ပြေးလာသည့် ခြေသံကိုကြားရသဖြင့် လှည့်ကြည့်ကြရာ ကိုဘိုးထွား၏ သားကလေး ရန်ကင်း အနီးသို့ ရောက်လာလေသည်။ ။

“ဟေ့ ... လူကလေး မင်းတစ်ယောက်တည်းလား” ဟု ကိုဘိုးထွားက ဆီး၍ မေး၏။

“အရီးလေးလည်း ပါတယ်”

ကိုဘိုးထွား၏ မှုန်တေတေမျက်နှာမှာ ပြုံးယောင်ယောင် အသွင်ပေါ်၍ နေ၏။ သူတို့ အားလုံးသည် မယ်အေး လာမည့် လမ်းဘက်သို့ လှမ်းကြည့်ကြရာ ယွန်းတောင်းအနီကလေးကို ရွက်၍ လာသော မယ်အေးကို မြင်ကြရသည်။ ။

“ထမင်းပို့ နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ်။ ဆာလှကြရောပေါ့နော်” ဟု မယ်အေးကပြောပြီး ယွန်းတောင်းကလေးကို မနိုင်တနိုင်နှင့် ခေါင်းပေါ်မှ ချလေသည်။ ။ ကိုဘိုးထွားမှာ ကူ၍ ချပေးရန် သတိရသော်လည်း သူတပည့်များ နောက်မည်ပြောင်မည်ကိုစိုးသဖြင့် မသိကျိုးကျွန် ဟန်ဆောင်၍ နေရ၏။

မယ်အေးသည် ကိုဘိုးထွားတို့ ၏ မနီးမဝေးတွင် ထိုင်ကာ “ကလေးတော့ ထမင်းစားပြီးပြီ။ ကိုဘိုးထွားနဲ့ တွေ့ပါစေတော့လို့ ခေါ်လာတာ။ ညကျရင် ကလေးကို ကျုပ်တို့ အိမ်သိပ်မှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ ဒီတဲကလေးက မလုံမခြုံနဲ့ ကလေးကို လေစိမ်းတွေတိုက်ပြီး နေမကောင်းဖြစ်မှာ စိုးရတယ်”

ကိုဘိုးထွားသည် မယ်အေး၏ စကားကို အဖြေမပေးမီ၊ သူတပည့်များ ၏ မျက်နှာကို စိတ်မလုံသော မျက်စိများ ဖြင့် လှမ်း၍ ကြည့်မိ၏။

သူတို့ တစ်တွေသည် တမင်ဟန်ဆောင်ကာ ဣန္ဒြေကြီး တစ်ခွဲသား လုပ်နေကြရသည့် အသွင် ပေါ်နေရာ ကိုဘိုးထွားသည် ပင်လျှင် မပြုံးမိ၊ မရယ်မိစေရန် အနိုင်နိုင် ချုပ်တည်းထားရလေသည်။ ။

အတန်ကြာမှ “လူကလေးကော မင့်အရီးလေးတို့ နဲ့ အိပ်မလား” ဟု ကိုဘိုးထွားက မူမမှန်လှသော တုန်တုန်ယင်ယင် အသံဖြင့် မေး လိုက်လေသည်။ ။

“ဟုတ်ကဲ့” ဟု ရန်ကင်းက ဆို၏။

ကိုဘိုးထွားနှင့် မယ်အေးတို့ မှာ ပြောစရာစကားစ ရှာမရအောင် ဖြစ်ကြလေသည်။ ။ အကြောင်းမူကား သူတို့ စကားပြောလိုက်လျှင် အနီးတွင် ရှိသည့် လှမောင်နှင့် အောင်သန်းတို့ က နောက်ကြပြောင်ကြလေမလား၊ အထအနကောက်ကြလေမည်လားဟု တွေးကာ မပြောရဲဘဲ ဖြစ်နေကြသည်။ ။

အတန်ကြာလျှင် မယ်အေးက “ကျုပ် ပြန်တော့မယ်” ဟု ဆိုကာ ထိုင်ရာမှ ထ၏။

“လူကလေးကော လိုက်သွားချင်သလား” ဟု ကိုဘိုးထွားက သူ့သားကို ကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။ ။

ရန်ကင်းသည် “ဟုတ်ကဲ့” ဟု ဆိုကာ မယ်အေး၏ အနီးသို့ ပြေးကပ်သွားသည်။ ။ မယ်အေးက ကလေး၏ လက်ကိုဆွဲလျက် ပြန်တော့မည့် ဟန် ပြင်သည်။ ။

ကိုဘိုးထွားသည် သူ့သားနှင့် မယ်အေးတို့ ကို ကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့ချင်သော်လည်း လိပ်ပြာမလုံသဖြင့် “လှမောင်ရေ၊ လိုက်ပို့လိုက်ပါကွာ။ မနက်က ထမင်းပို့တဲ့ တောင်းလည်း ယူသွားဟေ့” ဟု ပြောလိုက်သည်။ ။

မယ်အေးကလေးကို လက်ဆွဲကာ တလှုပ်လှုပ်ပြန်သွားသည် ကိုကိုဘိုးထွားသည် မျက်စိတဆုံးကြည့်ကာ ထွေရာလေးပါး တွေးတောနေမိသည်။

“ထမင်းဆာလှပြီ ဆရာ၊ စားကြစို့။ ကိုလှမောင် နောက်တော့ စားလိမ့်မပေါ့” ဟု အောင်သန်းက ဆိုပြီး ထမင်းပွဲပြင်၏။ သို့ပြင်စဉ်တွင် “ဟာ ... ဆရာ ကျွန်တော်တို့ တော်တော်နဲ့ မပြန်ရအောင် မယ်အေးက လုပ်ဟန်တူတယ်” ဟု အောင်သန်းက အံ့သြသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

“ယုန်သားဟင်း ပါလာတယ် ဆရာရဲ့၊ ခရီးသွားရင်း ယုန်သားစားရင် ခရီးကြန့်ကြာတတ်တယ်”

“အို ... ဒီ အကောင်ဟာ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ” ဟု ကိုဘိုးထွားက ဆိုသာဆိုရသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် လည်း အောင်သန်း၏ အတွေးမျိုးပင် တွေးကာ နှစ်သိမ့်ကြည်နူးသယောင်ယောင် ဖြစ်မိသည်။

ထိုညတွင် မယ်အေး ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ချက်ပြုတ်၍ လာသော ဟင်းများမှာ ကား ယုန်သားဆီပြန်၊ ချဉ်ပေါင်ရွက်ဟင်းချို၊ မြေပဲ ငါးပိချက်၊ ငပြုတ် တို့ စရာများ ဖြစ်သည်။

ကိုဘိုးထွားကား မောမောပန်းပန်းနှင့် တစ်နေ့လုံး တပင်တပန်းလုပ်ခဲ့ကြရသဖြင့် အိပ်ချင်ကြသည်။ သို့သော် မအိပ်နိုင်ရှာကြချေ။ ပြည့်ဝန်းလှမတတ်သော လမင်းသည် ကိုဘိုးထွားတို့ အား အလုပ်ခွင်သို့ ဝင်စေရန် နှိုးဆော်တိုက်တွန်း နေသကဲ့သို့ ဖြစ်တော့သည်။

အမှန်ကား ကိုဘိုးထွားတို့ ၏ အလုပ်မှာ မီးပူပွဲလျက်များ ဖြင့် လုပ်ရသဖြင့် နေ့ထက် ညကို ပို၍ အားကိုးရသည်။ ညတွင် လုပ်က အပူ သက်

သာမည် မဟုတ်ပါလော။

ထို့ကြောင့် ပင်လျှင် လပြည့်ခါနီးတွင် မှ ဤအလုပ်ကို လုပ်ရန်ရက် ကန့်သတ်လျက် လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ။

သို့ဖြင့်၍ ပင်ပင်ပန်းပန်း ပျင်းပျင်းတွဲတွဲနှင့် ပင် အလုပ်ခွင်သို့ဝင်ကာ ပွဲလျက်ခွာပြီးသောလှေ၏ ပျဉ်စပ်ကြောင်းများ အတွင်းမှ အုန်းဆံကြိုး ဟောင်းများကို ဆောက်တုံးဖြင့် ကုပ်ကော်ခွာထုတ်ခြင်း အလုပ်ကို ကြိုးကြိုးကုတ်ကုတ် လုပ်ကြရ၏။

သို့လုပ်ရင်း အမောပြေ အပန်းဖြေဆေးမှာ သီချင်းကလေး တအေး အေး သီဆိုကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ။ သူတို့ ၏ သီချင်းသံနှင့် ဆောက်ရိုက် သံသည် စည်းချက်ဝါးချက်လိုက်ပေးသည့် နှယ် ဖြစ်လေသည်။ ။

ကိုဘိုးထွားကား သူအကြိုက်ဆုံးဖြစ်သည့် ဆိုနေကျသီချင်းကို ဆိုလျ က်ရှိသည်။ ။

“ရင်ပေါင်တူစံ သဲငွေသောင်ယံ ... ငှက်ကယ် မောင်နှံ ... ပျံလို့ ရ ယ်မြူး”

ကိုဘိုးထွား၏ အောင်မြင်သော သီချင်းသံသည် တဖြူးဖြူးတိုက်ခတ် နေသော အကွယ်အကာမဲ့ဖြစ်ကြောင်း လေတွင် လွင့်ပါကာ မယ်အေး၏ နားဝသို့ပင် ဝင်ရောက်လေမည်လားဟု ကိုဘိုးထွား စိတ်ကူးယဉ်မိသည် ။

နံနက်က ဤရွာသို့အလာတွင် ဤသီချင်း ဤအပိုဒ်ကိုဆိုသောအခါ ၌ ကိုဘိုးထွားသည် သွားလေသူမလေးကို သတိရသည်။ ။ ယခုမူကား မ ယ်အေးကို မျက်စိထဲတွင် ထင်မြင်ပေါ်ပေါက်မိသည်။ ။

“ယမင်းကေဆံ ... နားပန်းတော်ဖြာဝေမိုးသီလို့ ... ဟန်ချီချီ ယ်မင်းနဲ့

ယိုင်ရော့ရုန်း ... ထုံးနိုင်ဘူး၊ ရှုပ်ကာပွေလီ ... မူးဝေနောက်ရီ”

ဤအပိုဒ်သို့ ရောက်သောအခါတွင် လည်း မနက်က ဘူးစင်အောက်တွင် ဆံပင်တွေ ဖြန့်ကာဖြန့်ကာ မူရာမာယာလုပ်နေဟန်တူသော မယ်အေးကိုပင် ကိုဘိုးထွားသည် ကွင်းကွင်းထင်ထင်မြင် ပေါ်ပေါက်နေမိတော့သည်။ ။

သို့ဖြင့် သီချင်းကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ ဆက်လက်ဆိုရင်း နောက်ဆုံးအပိုဒ်သို့ရောက်သောအခါ ကိုဘိုးထွားသည် အသံကုန်ဟစ်ကာ တင် လိုက်လေတော့သည်။ ။

“ဖက်နူးဆွတ်ရေ ... ထွေတွေကျဆင်း - မြစ်မင်းရယ်အဏ္ဏဝါက လွမ်းသွန်ကာရေတွေလျှောတယ် ဘယ်တွက်ကြောင့် လော။ မောပင့်သက်ရှု ဟိုဘက်မှာ နေအလျှံပူလို့ ... ကိုင်းဖြူဖြူရေလိုဖွေးတယ် လေသွေးလို့ နှော ...”

ကိုဘိုးထွား၏ သီချင်းသံရပ်စဲသွားပြီးနောက် ဆောက်ရိုက်သံသာလျှင် တဒေါက်ဒေါက် ပေါ်ထွက်ကာ ကိုဘိုးထွားတို့ အလုပ်မရပ်စဲသေးသည့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်ဖြင့် ကြားရလေသည်။ ။

ကိုဘိုးထွားဘက်က တစ်စခန်းရပ်ပြီးနောက်၊ မယ်အေးတို့ ဘက်က တစ်စခန်းထပြန်၏။

“ဟော ... အရီးလေး၊ အခုဆိုတာ အဖေ့သီချင်းသံ” ဟု ရန်ကင်းက ပြော၏။

“အေး ... ငါလည်း ကြားတယ်၊ မင့်အဖေဟာ သိပ်အသံကောင်းပါကလား”

မယ်အေးနှင့် ရန်ကင်းကား တစ်အိပ်ရာထဲတွင် အတူအိပ်ရခြင်းကိုပ

င် စည်းစိမ်တစ်မျိုးဖြစ်ပေါ် နေသကဲ့သို့ ထင်ရကာ၊ ရန်ကင်းကို သူ့သား
လိုလို၊ ဘာလိုလို ထင်မိလေသည် ။ ဤကား မိန်းကလေးတို့ ဓမ္မတာ မ
ယ်အေးမှာ တည်ရှိသော မိခင်စိတ်ကြောင့် ဖြစ်သည် ။

ရန်ကင်းမှာ လည်း မယ်အေးနှင့် အိပ်ရခြင်းအတွက် အမေနှင့် အိပ်ရ
သလို ထင်မိသည် ။ အကြောင်းမူကား ရန်ကင်း သုံးနှစ်သားအရွယ်က
သူ့အမေ မလေး ဆုံးသွားလေရာ၊ ရန်ကင်းသည် သူ့အမေအရင်းကို
ကောင်းစွာ မမှတ်မိသဖြင့် အမေဆာ အမေငတ်၍ နေသဖြင့် ယခု မယ်
အေးနှင့် တွေ့သောအခါ သူ့အမေ သေရာက ပြန်ရှင်လာသည် ကို တွေ့ရ
သလို ထင်မိကြည်နူးမိလေသည် ။

ကိုဘိုးထွားနှင့် မယ်အေးတို့ သည် ရန်ကင်းတည်းဟူသော
ပယောဂကြောင့် အခြေအနေ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်ပေါ်လာဖွယ် ရှိလေသ
ည် ။

*